

Primăvara ca o stare

Felix

Înfipt în anotimp până-n plăsele
Mă împrăvăresc în verde viu,
Și-nseninat de cerul azuriu
Sorb seve noi, dorind să scriu cu ele.

Mă năpădesc cuvintele nescrise
Când primăverii îi plătesc tribut,
Căci frumusețea nu-idoar atribut
Ci viață nouă afluind prin vise.

Și văd, înfășurat în foi de viață,
Că primăvara nu-i doar anotimp,
Este o stare dincolo de timp,
Este trezire, este dimineată.

E învierea simțurilor toate
Spre bine, spre frumos, spre adevăr,
E neprihana florilor de măr
De roua dimineții sărutate.

Trăind, deci, primăvara ca o stare
Ca înviere, ca dorit dezgheț,
Văd scrisul îndurării mai citet
Și-aud mai clar a cerului chemare.

Iar inima-mi, Părinte, vrea să-Ți ceară,
Cu un demers cu totul exploziv:
Condamnă-mă, Te rog, definitiv
La o eternă, sfântă primăvară.

Simion Felix Marțian